

РЕШЕНИЕ

№ 25461

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2304** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на В. Й. Г. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], подадена чрез адв. М. П., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3, против Решение № ПИ-41/10.02.2026 г., издадено от Директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. (ТД на НАП - С.), с което е оставена без уважение жалбата на В. Й. Г. срещу Разпореждане с изх. № С250022-137-0005186/02.10.2025 г., издадено от И. М., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП - С., с което на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е отказано да бъде прекратено поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания, представляващи глоби, наложени с 18 броя електронни фишове (ЕФ) № К6715904/07.12.2022 г., К6751187/12.12.2022 г., К6780441/16.12.2022 г., К6805296/29.12.2022 г., К6882215/13.01.2023 г., К6971689/26.01.2023 г., К6977251/27.01.2023 г., К6990883/27.01.2023 г., К7124355/02.03.2023 г., К7193492/16.03.2023 г., К7275541/03.04.2023 г., К7275543/03.04.2023 г., К7277568/04.04.2023 г., К7344387/24.04.2023 г., К7344497/24.04.2023 г., К7655219/22.06.2023 г., К7745783/13.07.2023 г. и К7831565/27.07.2023 г. в размер на 4 050 лева и е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). В жалбата се излагат доводи, че процесните електронни фишове са издавани в периода от 07.12.2022 г. до 27.07.2023 г. и към датата на издаване на оспореното решение на 10.02.2026 г. е изминал срок по-дълъг от абсолютната тригодишна давност по ЗАНН по отношение на наложените глоби, вследствие на което е погасено правото на държавата и нейните органи да ангажират административна наказателна отговорност на оспорващия. Посочено е, че електронните фишове не следва да са влезли в сила, т.к. служебно прилаганата преследвателска давност не

е приложена от компетентния орган, което е съществено нарушение на процесуалните правила. Сочи се изтекла абсолютна давност и изтекла преследвателска давност. Иска се отмяна на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

В съдебно заседание, ответникът Директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и иска да се потвърди оспореното решение на Директора на ТД на НАП – С.. Релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В производството са събрани писмени доказателства.

Административен съд София-град, след като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

На 30.09.2025 жалбоподателят е депозирал в ТД на НАП възражение с вх. № 54-2219-3206 от същата дата, с което е направил изрично искане от данъчно-осигурителната му сметка да бъдат отписани публичните задължения по 18 броя ЕФ в общ размер на 4 050 лева на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК поради изтекла погасителна давност.

Във връзка с депозираното възражение е издадено Разпореждане изх. № С250022-137-0005186/02.10.2025 г. от И. М., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК публичният изпълнител е отказал да прекрати поради изтекла погасителна давност събирането на посочените задължения. За да откаже погасяване публичният изпълнител е приел, че за посочените във възражението задължения датата на влизане в сила е 10.06.2025 г., давностният срок е започнал да тече от следващия ден и към датата на издаване на разпореждането същият не е изтекъл. Процесното разпореждане е оспорено по административен ред пред Директора на ТД на НАП С.. С Решение № ПИИ-41/10.02.2026 г. Директорът на ТД на НАП – С. е оставил без уважение жалбата на В. Й. Г. и е потвърдил Разпореждане изх. № С250022-137-0005186/02.10.2025 г. от И. М., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е отказано да се прекрати поради изтекла погасителна давност събирането на задължения на В. Й. Г., представляващи глоби по 18 броя електронни фишове (ЕФ) № К6715904/07.12.2022 г., К6751187/12.12.2022 г., К6780441/16.12.2022 г., К6805296/29.12.2022 г., К6882215/13.01.2023 г., К6971689/26.01.2023 г., К6977251/27.01.2023 г., К6990883/27.01.2023 г., К7124355/02.03.2023 г., К7193492/16.03.2023 г., К7275541/03.04.2023 г., К7275543/03.04.2023 г., К7277568/04.04.2023 г., К7344387/24.04.2023 г., К7344497/24.04.2023 г., К7655219/22.06.2023 г., К7745783/13.07.2023 г. и К7831565/27.07.2023 г. в размер на 4 050 лева. Като мотив в потвърдителното решение е посочено обстоятелството, че изпълнителската давност започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, в конкретния случай ЕФ са влезли в сила на 10.06.2025 г. и на основание чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН двугодишният давностен срок по изпълнение на наказанието започва да тече на 11.06.2026 г., в този смисъл към датата на издаване на решението не е изтекъл. От друга страна, по отношение на всички ЕФ е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. по описа на ТД на НАП С., издадено е съобщение за доброволно изпълнение, връчено на задълженото лице на 03.02.2026 г., с оглед на което на основание чл. 82, ал. 4 от ЗАНН срокът по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН не се прилага по отношение на глобите, тъй като за събирането им в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Решението е съобщено на жалбоподателя на 13.02.2026 г. видно от удостоверение за извършено връчване по електронен път на л. 14 от делото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 19.02.2026 г.

При така установената фактическа обстановка и при извършената на основание чл. 168, ал. 1 от

АПК проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна, срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност пред Административен съд София-град.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от оправомощен за това орган в пределите на неговата компетентност, а именно - от Директор на ТД на НАП С. (чл. 266, ал. 1 от ДОПК). Решението е издадено в писмена форма, като в него са изложени подробни съображения, основани на приетите за установени факти, мотивирали Териториалния директор на ТД на НАП С. да потвърди обжалвания пред него акт. Разпореждането също е издадено от оправомощен за това орган на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК и в рамките на неговата компетентност. При извършената проверка съдът установи, че започването, провеждането и приключването на процедурата по издаването на оспорения акт са извършени в съответствие с приложимите в случая разпоредби на чл. 266 и чл. 267 от ДОПК, като в хода ѝ не са били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила. Оспореното решение е в предвидената от закона писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК. При издаването на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същото не противоречи на материалноправни разпоредби.

Понастоящем в ЗАНН са регламентирани два вида давност: погасителна давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение (чл. 34 от ЗАНН) и изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция (чл. 82 от ЗАНН). Според Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на Върховен административен съд и Върховен касационен съд сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни, а не преклузивни. Те определят т. нар. преследвателска давност, т. е. периода от време, през който следва да бъде наложено наказание на нарушителя за извършеното от него административно нарушение. В чл. 34 от ЗАНН няма разпоредба, аналогична на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, уреждаща абсолютната давност. Тази празнина се преодолява с приложението на чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН. Давността по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е давност по реализирането на административнонаказателната отговорност. Същата започва да тече от датата на извършване на административното нарушение и важи за сроковете, в които може да се издаде санкционният акт. Тази давност се преценява от компетентния съд при проверка законосъобразността на издаването на електронния фиш, но не и в настоящото производство. Тази преценка не е сторена, поради това, че връчените електронни фишове не са обжалвани. Но тази давност е различна от давността по чл. 82 от ЗАНН, на която се позовава ответникът в оспореното решение и потвърденото с него разпореждане и която е такава по изпълнението на наложеното административно наказание глоба и която започва да тече от датата на влизане в сила на електронния фиш, а не от датата на извършване на административното нарушение. Т.е. става въпрос за два различни давностни срока с различни начални моменти и с различна продължителност. Първата давност тече от извършване на нарушението до реализиране на отговорността на дееца с влязъл в сила акт, което не е предмет на настоящото производство. Изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН започва да тече от влизане в сила на съответния акт, с който отговорността на дееца е ангажирана. В Тълкувателното постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС се прави ясно разграничение

между погасяване на възможността на администрацията да реализира правомощията си и да санкционира нарушителя и погасяването на възможността да реализира правомощията си по изпълнение на наложеното наказание. Посочено е, че „За целта е важно да се направи разграничение между погасяване на възможността на администрацията да реализира правомощията си и да санкционира нарушителя и погасяването на възможността ѝ да реализира правомощията си по изпълнение на наложеното наказание. Макар погасителните основания и в двата случая да са сходни юридически факти (и по чл. 34 от ЗАНН, и по чл. 82 от ЗАНН), в първия те настъпват преди влизане в сила на правоохранителен акт, а във втория - след влизането му в сила, и имат различно правно значение - в първия случай компетентният орган губи възможността да реализира което и да било от правомощията си по правоотношението, а във втория - да реализира изпълнението на наложената санкция. С други думи, понастоящем в ЗАНН са регламентирани два вида давност: погасителна давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение (чл. 34 от ЗАНН), и изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция (чл. 82 от ЗАНН). От своя страна, изпълнителската давност може да бъде квалифицирана на обикновена (по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН) и абсолютна такава (по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН).“

В случая не могат да намерят приложение правилата относно приложението на погасителна давност по отношение на административнонаказателното преследване. Предмет на настоящото производство е контрол за законосъобразност на решение на Директор на ТД на НАП С., постановено по реда на чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК, с което е потвърдено разпореждане на публичен изпълнител по чл. 226, ал. 1 от ДОПК за отказ да се прекрати изпълнително производство поради твърдяно погасяване по давност на публични държавни вземания. Дали е изтекла погасителната давност може да се обсъжда при обжалването на санкционните актове по предвидените ред и срок. Възражения за изтекла погасителна давност за административнонаказателно преследване могат да бъдат повдигнати в рамките на производството по съдебно обжалване по ЗАНН. Както бе посочено и по-горе, първата давност тече от извършване на нарушението до реализиране на отговорността на дееца с влязъл в сила акт, което не е предмет на настоящото производство. Изпълнителната давност по чл. 82 от ЗАНН започва да тече от влизане в сила на съответния акт, с който отговорността на дееца е ангажирана. Т.е. в конкретния случай характерът на спора налага изясняване на приложимата материалноправна уредба относно давността за изпълнение на административни наказания, както и на процесуалните правила, уреждащи реда за принудително събиране и прекратяване на изпълнителното производство по Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, т.е. приложението и тълкуването на нормите, уреждащи давността за изпълнение на административното наказание „глоба“.

В конкретния случай задълженията на В. Й. Г. представляват глоби по 18 броя електронни фишове (ЕФ). Съгласно чл. 189, ал. 10 от Закона за движение по пътищата влизат в сила електронните фишове, които не са обжалвани в срока по ал. 8 (т. 2); са обжалвани, но са потвърдени или изменени от съда (т. 3); са платени в срока за доброволно плащане – считано от датата на плащането. Съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП влезлият в сила електронен фиш се смята за влязъл в сила наказателно постановление. От събраните по делото доказателства се установява, че горепосочените ЕФ са влезли в законна сила. В правен аспект страните не спорят относно характера на вземанията като публични държавни вземания, произтичащи от влезли в сила електронни фишове, нито относно приложимостта на принудителното изпълнение по реда

на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В настоящия случай глобите в размер на 4 050 лева, наложени на жалбоподателя с горепосочените Електронни фишове, са публични държавни вземания съгласно чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК във връзка с чл. 189, ал. 11 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). Спорът се концентрира върху въпроса дали към момента на постановяване на разпореждането на публичния изпълнител е била налице материалноправната предпоставка за прекратяване на изпълнителното производство, а именно – погасяване на задълженията по давност.

От гледна точка на ДОПК давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В чл. 172, ал. 2 от ДОПК е предвидено, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл. 172, ал. 3 от ДОПК). Изтеклата погасителна давност е основание за отписване на публичните задължения, по аргумент от нормата на чл. 173, ал. 1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от ДОПК вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, т. е. с изтичането на абсолютната 10-годишна погасителна давност. Давността може да бъде прекъсвана или спирана, при наличие на възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, посочени в съответната правна норма. При спиране на давността, давностният срок не тече. С отпадане на основанието за спиране давностният срок се възобновява, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността, с него тя се удължава. След отпадане на основанието за спиране давностният срок се допълва с период от време, равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

По отношение на вземанията по влезли в сила наказателни постановления и фишове, обаче, е налице специална нормативна уредба, регламентираща давността за изпълнение на наложените административни наказания, включително погасителния давностен срок и началния момент, от който този срок започва да тече – чл. 82 от ЗАНН. Съгласно чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Нормата на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН урежда началния момент, от който започва да тече давността за изпълнение на административното наказание. Съгласно чл. 82, ал. 2 от ЗАНН давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието, като след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Съгласно ал. 3 от същата разпоредба, независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Също така ал. 4 от същата норма установява, че разпоредбата на предходната алинея не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 2 от 12.04.2017 г. на ВАС по т. д. № 3/2016 г., ОСС, I и II колегия на ВАС, което е задължително за прилагане от административните органи и съдилищата, след прекъсване на давността, в хипотезата на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН, при изпълнение на административното наказание „глоба“, се прилага давностният срок по чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН. Това означава, че след прекъсване на давността започва да тече нова двугодишна давност и ако в този срок не се предприемат никакви изпълнителни действия, наказанието „глоба“ става неизпълнимо по принудителен ред. Изрично е

посочено в цитираното тълкувателно решение, че „Разпоредбата на чл. 82, ал. 4 от ЗАНН изключва приложението само на чл. 82, ал. 3 от ЗАНН. Тя не изключва приложението на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН, който предвижда прекъсването на давността с всяко действие, предприето за изпълнение на наказанието, нито правилото, че след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.“ Следователно, при образувано изпълнително производство за събиране на наложената глоба в срока по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН възражението за изтекла т. нар. „абсолютна“ давност по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН е правно ирелевантно и не подлежи на самостоятелна съдебна преценка, тъй като законодателят изрично е изключил нейното приложение в тази хипотеза. Съгласно горесцитираната нормативна уредба давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ - налагането на заповест или възбрана, извършване на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и др. В изпълнителното производство давността се прекъсва многократно, с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, след което прекъсване започва да тече нова давност. За да предизвикат действията на публичния изпълнител прекъсване, тези действия следва да са били сведени до знанието на длъжника. Позоваването на предвидената в закона погасителна давност е средство за защита на длъжника. Ето защо всяко действие, с което давността се прекъсва, следва да е доведено предварително до неговото знание. Лицето, срещу което се предприемат действия по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Само тези действия, които са сведени до знанието му, могат да послужат за прекъсване на давността. В този смисъл са мотивите в Тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г. на Върховен административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС по тълкувателно дело № 8/2019 г. Последното сочи, че действията по образуване на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и изпращане на съобщение по реда на чл. 221 от ДОПК не са действия, прекъсващи давността за принудително изпълнение. За разлика от тях мотивите на тълкувателното решение подробно анализират правната природа на действията по налагане на обезпечителни мерки и на изпълнителни способности, каквито са заповест и възбраната. Прието е, че именно чрез тези действия държавата преминава от фазата на уведомяване и подготовка към фазата на реалното принудително изпълнение, тъй като с тях се засягат непосредствено конкретни имуществени права на длъжника и се ограничава възможността му да се разпорежда със свое имущество. В този смисъл заповест и възбраната се характеризират като израз на фактическото упражняване на принудителната власт и като първи реални действия, насочени към удовлетворяване на публичното вземане. Следователно, при наличие на предприети действия по същинско принудително изпълнение, отговарящи на критериите, изведени в Тълкувателно решение № 7/2021 г., възражението за изтекла давност следва да се преценява с оглед момента на извършване на тези действия и тяхното прекъсващо действие по смисъла на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН.

В конкретния случай не е предмет на спор, че наложените глоби представляват административни наказания по смисъла на чл. 13 от ЗАНН, поради което давността за тяхното изпълнение се подчинява на специалната уредба на чл. 82 от ЗАНН. Процесните ЕФ са влезли в сила на 10.06.2025 г. и считано от тази дата е започнал да тече двугодишният давностен срок по чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН. В този смисъл в конкретния случай и предвид горесцитираните разпоредби двугодишният давностен срок по чл. 82, ал. 1, т. „а“ от ЗАНН не е изтекъл както към момента на издаване на Разпореждане с изх. № С250022-137-0005186/02.10.2025 г., издадено от И. М., на

длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП - С., съответно на потвърждаващото го Решение № ПИ-41/10.02.2026 г., издадено от Директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. (ТД на НАП - С.), така и към настоящия момент.

Отделно от горното, по отношение на горепосочените електронни фишове в конкретния случай е образувано изпълнително дело, т.е. в рамките на този първоначален двугодишен срок по чл. 82, ал. 1, б. "а" от ЗАНН е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. и е изпратено съобщение за доброволно изпълнение по чл. 221 от ДОПК, с оглед на което по аргумент от чл. 82, ал. 4 от ЗАНН по отношение на тях се изключва приложението на абсолютната тригодишна давност по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН. Действително, съгласно задължителните разяснения, дадени с горещитираното Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. д. № 8/2019 г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд, образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от ДОПК и съобщението по чл. 221, ал. 1 от ДОПК не прекъсват давността. Тези действия, макар и релевантни за развитието на изпълнителното производство, имат уведомителен характер и сами по себе си не представляват действия по същинско принудително изпълнение, които да прекъснат давността за изпълнение на наказанието. По делото, обаче, е прието Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260022-022-0015682/20.02.2026 г., издадено от И. М., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което в хода на изпълнително дело №[ЕИК]/2026 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в Изипей АД, Първа инвестиционна банка, Пейнетикс АД, ТБ А. Б. България АД, ТБ И. АД, Ти Би Ай Б. ЕАД, Ю. България АД. Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С260022-022-0015682/20.02.2026 г. е оспорено по административен ред пред Директор на ТД на НАП С. и с Решение № ПИ-83/10.03.2026 г. на Директора на ТД на НАП С., влязло в законна сила, жалбата е оставена без уважение. Това действие по своята правна природа представлява същинско действие по принудително изпълнение, тъй като чрез него се засягат непосредствено имуществени права на длъжника и се реализира принудителната власт на държавата. С постановлението за налагане на обезпечителни мерки е прекъснат давностният срок по отношение на вземанията по ЕФ. За целите на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН прекъсващо значение има самото налагане на запора (като действие по принудително изпълнение/обезпечаване, засягащо имуществени права), извършено в конкретния случай в рамките на първоначалния двугодишен давностен срок по чл. 82, ал. 1, т. „а“ от ЗАНН. В хода на настоящото производство жалбоподателят не ангажира доказателства, които да опровергават извършването на това изпълнително действие и удостовереното по преписката получаване на запорните съобщения от третите задължени лица. При тези данни съдът приема, че с цитираното постановление за налагане на обезпечителни мерки е прекъснат давностният срок по смисъла на чл. 82, ал. 2 от ЗАНН по отношение на публичните задължения на оспорващия по горепосочените ЕФ. В съответствие със задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2 от 12.04.2017 г. по тълк. д. № 3/2016 г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд, както подробно беше обсъдено по-горе, след прекъсването на давността е започнал да тече нов двугодишен давностен срок по чл. 82, ал. 1 от ЗАНН.

При тези данни не е налице материалноправната предпоставка за прекратяване събирането на публичните задължения на оспорващия, наложени с горепосочените ЕФ, поради погасяване на задълженията по давност. В този смисъл Разпореждане с изх. № С250022-137-0005186/02.10.2025 г., издадено от И. М., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП - С., с което на

основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е отказано да бъде прекратено поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания, представляващи глоби, наложени с 18 броя електронни фишове и потвърждаващото го Решение на Директора на ТД на НАП С. № ПИ-41/10.02.2026 г. са постановени при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено. Съдът намира, че на ответната страна следва да бъдат присъдени юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 лева, с еурова равностойност в размер на 102,26 евро съобразно приложимите чл. 144 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Предвид горепосоченото Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Й. Г. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], подадена чрез адв. М. П., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3, против Решение № ПИ-41/10.02.2026 г., издадено от Директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) С., с което е оставена без уважение жалбата на В. Й. Г. срещу Разпореждане с изх. №С250022-137-0005186/02.10.2025 г., издадено от И. М., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП - С., с което на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е отказано да бъде прекратено поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания, представляващи глоби, наложени с 18 броя електронни фишове (ЕФ) № К6715904/07.12.2022 г., К6751187/12.12.2022 г., К6780441/16.12.2022 г., К6805296/29.12.2022 г., К6882215/13.01.2023 г., К6971689/26.01.2023 г., К6977251/27.01.2023 г., К6990883/27.01.2023 г., К7124355/02.03.2023 г., К7193492/16.03.2023 г., К7275541/03.04.2023 г., К7275543/03.04.2023 г., К7277568/04.04.2023 г., К7344387/24.04.2023 г., К7344497/24.04.2023 г., К7655219/22.06.2023 г., К7745783/13.07.2023 г. и К7831565/27.07.2023 г.

ОСЪЖДА В. Й. Г. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 102, 26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: